

SLAVČKOV ODMEV

Številka 1, letnik VII, leto 2014

ISSN 1854-7796

OSNOVNA ŠOLA SIMONA GREGORČIČA KOBARID

Dan je zvezda,
vsakič se prižge
in ugasne.
Prijatelji so kot glasba,
ki nikoli ne zamre.
Ljubezen je kot zrak
brez katerega
ne moremo živeti.
Zemlja se vrti, vrti in ji ni konca ...

Meta Stergar, 9. b

Spet smo med vami z novim izvodom Slavčkovega odmeva. Letos smo učenci novinarskega krožka, ki smo napisali večino prispevkov, pisali predvsem novice in reportaže z izletov in drugih šolskih dogodkov. Učenci nižjih razredov pa so pisali domišljajske spise oziroma predstavili svoj razred. Letošnja novost našega časopisa pa je literarni kotiček, ki je zbirka spisov, ki so nastali med poukom slovenščine za popestritev jezikovnega pouka. Na zadnjih straneh pa si lahko preberete intervju z učiteljem Cirilom Makovcem, ki je vsa leta oblikoval naš Slavčkov odmev. Izvoljen je bil za ravnatelja na Mostu na Soči in zaključuje z delom na naši šoli.

Učenci novinarskega krožka in knjižničarka vam želimo prijetno branje našega šolskega časopisa.

Vita Hrast in Jerneja Koren

DEJAVNOSTI 1. A RAZREDA V PRAZNIČNEM DECEMBRU
2013

PELI SMO V ZELENH HIŠI ČISTO, ČISTO TIHO. TEA
LEPO NAM JE BILO. ANJA

GOSPA ŽUPANJA NAM JE PREBRALA PRAVLICO O
MEDVEDKU. TEA
S SEBOJ JE PRINESLA DVA MEDVEDKA. ANJA
V KOŠARI SO BILI BOMBONI. ANŽE
Z NAMI SO BILI UČENCI DRUGEGA RAZREDA. TIMOTEJ

RIŠEMO, POSLUŠAMO, USTVARJAMO, SLIKAMO MALI
MEDVED SE BOJI TEME. NAJA

GLEDALI SMO RISANI FILMI O PRINCESKI ANGELIKI.
AMALIA

OBISKALI SMO OTROKE V SKUPINI ČEBELICE, ZAPELI SMO PESMICA SIVA KUČMA. ERAZEM

OTROKOM V SKUPINI PIKAPOLONICE SMO ZAPELI PESMICO RINGA, RINGA RAJA. TEREZA

OGLEDALI SMO SI PREDSTAVO MEDVED IŠČE PESTUNJO.
ANŽE

NASTOPALI SO OTROCI IZ SKUPINE ZMAJČKI. ROMINA

NASTOPALI SMO ZA DOJENČKE V DOMU ANDREJE
MANFREDE. VID

SLIKALI SMO SE Z DEDKOM MRAZOM. EMA

SLIKALI SMO SNEŽNEGA ANGELA. LEON

NAŠE VOŠČILNICE NA RAZSTAVI. NEJA

NASTOPALI SMO V KINO DVORANI. MELISA

RECITIRALI SMO PESMICO ZVEZDICE BELE. ERAZEM

OBISKALA NAS JE UČITELJICA NUŠA. S SEBOJ JE PRINESLA
LUTKO "FANTKA JAKCA". ŽIVA

POVEDALA NAM JE ZGodbico LEPA BESEDA -MESTO
NAJDE. NAJA

2. RAZRED: POVODNI MOŽ

POVODNI MOŽ IN PRINCESA

Nekoč sta živela kralj in kraljica. Imela sta lepo princeso. Nekega dne pa ju je France Prešeren vprašal, če se lahko poroči z njuno hčerko. Kralj mu je dovolil, saj je bil France najbogatejši mož daleč naokoli. Vendar ga lepa princesa ni marala, ker je bil grd in zanemarjen.

Princesa je bila zelo žalostna in je cele dneve jokala. Potočila je toliko solz, da je iz njih nastal ribnik. Lepa princesa je še vedno jokala in iz ribnika je nastal potok.

Nekega dne je v potoku zagledala lepega mladeniča. V hipu se je vanj zaljubila. Njene solze so se posušile. Tudi mladeniču je bila princesa zelo všeč. Povedal ji je, da je povodni mož in jo je povabil v svoj grad.

Povodni mož je vzel lepo princeso za ženo. Imela sta lepo poroko in živela sta srečno do konca svojih dni.

Kristjan Kavčič

POVODNI MOŽ UGRABI JANA

Nekoč je živel deček, ki mu je bilo ime Jan. Ta deček je bil zelo priden in je rad pomagal ljudem.

Nekega dne pa je šel k potoku in v njem videl veliko ribo. Ampak to ni bila riba, temveč povodni mož.

Vprašal je Jana kje živi. Jan je bil tiho in je rekel, da je pozabil.

Povodni mož ga je povabil v svoj grad. Obljubil mu je, da se bosta zelo zabavala.

Povodni mož je Jana zaprl v ječo. Jan je vedel kaj načrtuje povodni mož. Hoče da Jan postane zloben. Jan je zagledal odprto okno. Končno se bo lahko rešil. Skočil je skozi okno in se skril v travo. Takrat je prišel povodni mož in videl odprto okno. Začel je jokati. Jokal je tako močno, da je bila ječa poplavljenjena. Nato je odšel iz ječe.

Jan ga ni nikjer več opazil. Ko se je stemnilo, je odšel domov. Skoti okno je videl mamo, ki je bila videti zelo zaskrbljena. Ko je vstopi, se ga je mama zelo razveselila. Vprašala ga je kje je bil. Povedal ji je, da ga je vzel povodni mož. Kmalu se je zdanilo. Jan in mama sta pojedla zajtrk. Nato sta se odpravila k povodnemu možu, vendar ga ni bilo doma. V ječi je bilo še vedno toliko vode, da si lahko plaval. Medtem je šel povodni mož proti pristanišču. Ker je bil žalosten, se je vrgel v vodo in od takrat naprej ga ni nihče več videl.

Ruben Ivančič

POVODNI MOŽ IN PRINCESA

Nekoč je živel povodni mož, ki si je želel povodno princeso. Iskal jo je po morjih in vseh vodah, pa nobena ni bila prava zanj. Ko pa je šel pogledati na kopno, je videl princeso, ki je bila tako lepa, da je zlezal na kopno.

Najprej je princesa mislila, da je navaden mož. Princesa je prosila naj ostane pri njej. Potem ji je povedal, da je povodni mož. Rekel ji je: "Prosim pridi v moje kraljestvo. " Potem pa mu je princesa povedala, da ima tudi ona svoje kraljestvo. Bolj ko sta se pogovarjala, bolj sta si bila všeč. Princesi je bil povodni mož zelo všeč. Dolgo sta se pogovarjala kje bi živela. Odločila sta se, da bosta živela na princesinem gradu. Takoj po prihodu na grad sta se poročila. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Ana Mlekuž

POVODNI MOŽ IN PUNČKA

Nekoč pred davnimi časi je živel povodni mož, ki je hotel imeti prijateljico. Šel je ven, da bi si poiskal dekle. Dobil jo je in skupaj sta šla v globine morja, a dekle je umrlo, ker ni imelo zraka.

Potem je dekle oživel in povodni mož se je zelo razveselil, da je dekle živo. A ona ni vedela, kako je prišla sem. Povodni mož ji je zato vse povedal. Dekle ga je vprašalo: "Zakaj sem tu, pri tebi? " On pa ji je odgovoril, da bi rad imel prijateljico. A ona ga ni poslušala in se mu je zlagala, da gre malo ven. Skriva je pobegnila v svojo hišo. Povodni mož pa je živel sam do konca svojih dni.

Zala Koren

POVODNI MOŽ

Nekoč je živel povodni mož. Bil je zelo prijazen. V morju je imel prelep grad. Zvedel je, da na Zemlji nekaj ni prav. Odpravil se je iskat težavo. Kmalu je ugotovil, da probleme povzročajo ljudje, ki kradejo. Povodni mož je imel tega dovolj. Vzel je tiste, ki kradejo in jih zaprl v ječo.

Čez nekaj časa jih je vprašal: "Ali boste pošteni, če vas spustim? " Vsi so odgovorili: "Ja. " Zato jih je res spustil na prostost.

Od takrat so bili vsi ljudje pošteni, saj so se bali, da jih bo povodni mož zaprl v svojo ječo.

Živa Marcola

POVODNI MOŽ

Nekoč je v prelepem gradu živel povodni mož. Bil je zelo osamljen. Odločil se je, da si bo poiskal prijatelja.

Šel je na površje, da bi ga poiskal. Napotil se je v mesto. Tam je zagledal lepo punco. Kupil ji je šopek rož, ampak ona še vedno ni hotela biti njegova prijateljica. Ko se je zmračilo, se je splazil v njeno hišo in jo je ugrabil. Odpeljal jo je v svoj grad. Pokazal ji je zlato posteljo. Ampak ona je hotela domov. Zato ji je pokazal srebrno posteljo, ona pa je še bolj hotela domov. Pokazal ji je še bronasto posteljo, ona pa je še vedno silila nazaj domov. Potem se mu je zasmilila in jo je odpeljal domov. In če hočete ste lahko vi njegovi prijatelji, če ga nekega dne srečate.

Klara Uršič

POVODNI MOŽ

Nekoč sta živela povodni mož in deček, ki je mami kar naprej nagajal. Povodni mož je to videl. Ko je nekega dne deček prišel k reki, ga je povodni mož vzel s seboj. Deček se je prestrašil in obljubil, da ne bo nikoli več nagajal mami. Povodni mož ga je odnesel nazaj na površje. Takrat pa je zagledal prelepo deklico Julijo. Povodni mož se je v hipu zaljubil vanjo. Poročila sta se in živela srečno do konca svojih dni.

Emili Kranjc

POVODNI MOŽ

Nekoč je pod vodo stal velik grad. Zgrajen je bil iz diamantov. V gradu je živel povodni mož, ki mu je bilo zelo dolgčas.

Nekega dne je splaval na površje. Zagledal je lepo punco in se zaljubil vanjo. Dolgo časa jo je gledal. Ljudje pa so pričeli bežati, ker so mislili, da je pošast. Postal je žalosten in ker ni imel svoje družbe se je odpravil nazaj v svoje kraljestvo. In še vedno mu je bilo dolgčas.

Janez Razpet

POVODNI MOŽ

Nekoč je živel povodni mož, ki je bil zelo osamljen. Nekega dne se je domislil, da bi lahko imel ženo. Zato se je drugi dan odpravil v mesto iskat ženo. Hodil je po ulicah in srečal veliko ljudi. Nekaj časa jih je opazoval in iskal, ker pa mu ni bila nobena deklica všeč, je odnehal.

Zvečer je zagledal eno prelepo punco pri reki. Stopil je k njej in jo vprašal, če ima moža. Rekla je, da ga nima. Povabil jo je na sladoled, ki je bil čaroben. Vsak, ki ga je pojedel, se je zaljubil. Od takrat sta l zaljubljena. Kmalu sta se poročila. Živita še danes, če nista umrla.

Anika Kurinčič

POVODNI MOŽ

Nekoč je daleč v morju živel povodni mož, ki je imel enega sina in vodno kraljestvo. Bil je že čas, da se njegov sin poroči z eno od najlepših deklic.

Odpravil se je na kopno a tam ni bilo nikogar. Odšel je naprej in zagledal skrinjo. Odprl jo je in v njej našel prelepo ogrlico. Sklenil je, da jo vzame in podari deklici, ki bo postala njegova žena.

Šel je naprej do mesta in tam zagledal množico ljudi. A nobena deklica mu ni bila všeč. In odšel je do drugega mesta. Tam je bila zabava s plesom. Takoj je zagledal prelepo dekle in jo prosil, da skupaj zaplešeta. Podaril ji je ogrlico in jo vprašal, če bi bila njegova žena. Ona mu je odgovorila, da z veseljem. Povodni mož jo je povabil v svoje kraljestvo. Deklici je bil grad všeč in odločila se je, da bo ostala pri njem. Novico sta želela sporočiti tudi njenim staršem. Odšla sta tudi k njej domov. Njena starša sta bila vesela. Že naslednji dan sta se poročila. Imela sta dva otroka, deklico in dečka.

V vodnem kraljestvu živijo srečno še danes.

Nika Uršič

POVODNI MOŽ IN LUMPI FANT

Nekoč je živel povodni mož. Živel je na prečudovitem gradu.

Nekega jutra se je odločil, da bo ukradel fanta, ki nagaja staršema. Odpeljal ga je na svoj grad. Fant se je zelo prestrašil. Pogrešal je mamu in tata. Obljubil je, da se bo poboljšal in jim ne bo več nagajal.

Anej Skočir

3. RAZRED: Z INE SEM ODŠLA V ZASNEŽENI GOZD

Z Ine sva bili v naši gorski koči. Zunaj je padal sneg in veter je gradil zamete. Kurili sva v peči, da naju ni zeblo.

Ko je zmanjkalo drv, sva sklenili, da greva iskati tiste, ki sva jih pripravili poleti. Nanesli sva si vsa zimska oblačila, ki sva jih imeli in stopili v sneg. Veter je tulil tako močno, da se nisva mogli slišati. Snežinke so naju zbadale v obraz, da sva komaj videli lovsko prežo. Šli sva mimo macesna, kjer je stala preža s katere sva si radi ogledovali okolico, zato je bil to najin priljubljen kraj.

In ravno tam sva zaslišali strašne glasove. Imela sem občutek, da se nama glasovi približujejo, zato sem zaklicala: "Ine, teci brž v lovsko prežo! " Ine ni odgovorila, samo stekla je tako hitro, da sem jo komaj dohajala. Ko sva tekli, sva ves čas slišali divje glasove, a se nisva upali ozreti nazaj. Na vrhu lovske preže sva se stisnili v kot in se objeli ter nekoliko umirili. Ine, ki je pogumnejša od mene, je najprej pogledala skozi lino proti glasovom. Rekla je: "Hana, hitro poglej! " Pogledala sem skozi lino in si oddahnila: "Oh, samo jelen je! Ha, ha, ha... Sicer ima ogromne rogove in grize veje mlade jablane. Poslušaj, kako ruka. " Poslušali sva.

Mudilo se nama je tako močno, da sva skoraj pozabili na drva. Pobrali sva nekaj kosov in gazili v sneg. Prejšnje sledi so se zaradi meteža zabrisale in v trenutku nisva vedeli kam naprej. "Izgubili sva se," je dejala Ine. Ozirala sem se naokrog in zagledala mogočni smreki, ki sta upogibali svoje veje in nama zastirali pogled. A hkrati sem vedela, da sva blizu gorske kočice. Prišli sva z druge strani, zato kočice nisva takoj opazili. "Kooča! " zakliče Ine in pokaže nanjo. Ko sva odprli vrata, sva si oddahnila. Naložili sva na ogenj, ki je zaprasketal, midve pa sva se prešerno smejala in obujali strahove v zasneženem gozdu.

Hana Kanalec

"Aaaa, kako lepo jutro. " si mislim in razmišljam: "Hhm, lahko bi odšla k Ine in jo vprašala, če gre z menoj v gozd. "

Odšla sem na zajtrk. "Dober tek mami in tati. "

"Dober tek hčerkica. "

Ko sem pozajtrkovala sem se toplo oblekla, saj je bila zima res mrzla.

Odšla sem do Ine in potrkala.

"Živijo Ine", sem jo pozdravila.

"Živijo." Mi je ozdravila Ine.

"Prišla sem te vprašat, če greš z menoj v gozd."

"Grem vprašat tata."

Ine se vrne čez minuto: "Super. Oče mi dovoli iti s teboj. "

In sta šli. Hodili sta in hodili po zasneženem gozdu, dokler nista prišli do zaledenelega jezera in zaslišali glasove. Videli sta čudna bitja.

"Skrijva se za drevo, " je rekla Ine "in jih opazujva."

Bili so Bujčki, ampak tega nista vedeli.

"Naj jih vprašava, kdo so? " je bila radovedna Ine.

"Dajva! "

"Živijo, kdo pa ste? " jih vprašava.

A Bujčki se ustrašijo in skrijejo.

"Ne bojte se, " reče Ine "nič hudega vam ne bova storili."

Bujčki se ponovno prikažejo.

"No, kdo ste? "

"Smo Bujčki, " reče Ata Bujč. "Kdo pa sta vidve? "

"Jaz sem Ine, to pa je moja prijateljica Ninsei. " hitro reče Ine.

Bujčki ju nato odpeljejo v Bujčjo vas. Igrali so se pikado. Zmagovala pa je Ine. Igrali in igrali so se, dokler ni eden od Bujčkov predlagal sprehod.

Hodili so in se pogovarjali, a srečali so... HUDOBNEGA TROLA!!!

"Lovi nas, lovi! " so vpili Bujčki.

"Braniva Bujčke! " sta zavpili v en glas. Pograbili sta skalo in jo vrgli trolu v obraz. Ta pa je padel v bujčjo past.

"Premagali smo trola! " zavpije Ine.

"Zdaj morava pa iti, mrači se, " sem opozorila Ine.
"Nasvidenje Bujčki! " sva zaklicali.
"Nasvidenje! " so zakričali prav vsi Bujčki.
Prišli sta do Inine hiše. Vprašala je: "Ali ni bilo kul danes? "
"Da, zelo. ", sem ji odgovorila in jo pozdravila: "Nasvidenje Ine."
"Čao! ", je odvrnila Ine in vstopila v hišo. Jaz pa hajd domov s
polnimi vtisi dneva.

Ninsei Perat

Nika Koren, 5. b

4. RAZRED

OBISK BEVKOVE DOMAČIJE

V oktobru smo učenci 4. a razreda OŠ Kobarid obiskali Bevkovo domačijo.

Zgodaj zjutraj smo se z avtobusom izpred šole odpeljali do železniške postaje.

Tam smo vstopili na barvni vlak. Z njim smo se odpeljali do postaje Hudajužna, kjer nas je že čakal vodič Igor. Vodil nas je do makadamske poti, ki pelje v Zakojco. Tam so nas pričakali učenci 6. razreda OŠ Podbrdo. Odpravili smo se po poti, ki vodi do Zakojce. Do Bevkove domačije smo hodili eno uro. Najprej smo pomalicali. Jedli smo kruh in pili čaj. Potem smo vstopili v domačijo. Vodič nam je povedal nekaj podatkov o Francetu. Domačija je bila Bevkov drugi dom, kateri se je imenoval pri Volarju, njega pa so imenovali Frenčk. V prvi sobi smo videli krušno peč, binkle, petrolejko, čelesnik, čevljarstva stola in staro mizo z bohkovim kotom. Druga soba je bila spalnica staršev, v tretji sobi so spali stari starši, kasneje pa tudi France. Potem je pot vodila na skedenj z majhno odprtino skozi katero so metali slamo za živino. V skednju smo videli birkle, rejto in vejnik. Ogledali smo si tudi črno kuhinjo. V njej je svinjski kotel, čeber, žličnik ... Po stopnicah smo se povzpeli na podstrešje, kjer je razstava Bevkovih knjig. Iz njega so vodila velika vrata na prosto. Potem smo odšli do Bukovega, kjer je France hodil v šolo. Po poti smo se igrali razne igre, ko pa smo prišli do določenega mesta smo se začeli igrati pastirsko igro koza. Potem pa smo začeli tekati po strmem pobočju.

Z avtobusom smo se odpeljali domov. Vrnili smo se veseli in polni novih odkritij.

Aljaž Mašera, 4. a

OBISK ŠOLSKEGA MUZEJA 1865 LETA

Ste že slišali za šolski muzej v Ljubljani? Jaz sem slišala, ko smo se z razredom in podružnično šolo Breginj odpeljali na kulturni dan v prestolnico Slovenije. Šolo nekoč smo šli spoznavat v Ljubljano 4. 12. 2013.

Ko smo prispeli, smo se oblekli v uniforme, dekleta v halje, fantje v brezrokavnike. V njih smo se s strahom usedli na leseno klop v učilnici. Ko je prišel v razred gospod učenik (učitelj), smo ga v en glas pozdravili z "Bog daj, gospod učenik". Seveda si moral vstati, če si hotel kaj reči. Najprej smo na tablice narisali lestev s točno desetimi šprekljami. To je bila matematika. Nato je sledila slovenščina z ugankami in glasba s pesmijo. Tako se je ura končala. Ogledali smo si tudi razstavo, videli smo tudi makete učilnic, nagačene in vložene živali. Vem, da se sliši čudno, a je res. Ko smo si ogledali vse, res vse smo za darilo dobili balone. Spet smo se vrnili do avtobusa, ki nas je peljal nazaj domov.

Mislim, daj sedaj vsi vemo, da je šola danes veliko bolj prijazna do učencev. Všeč mi je, da hodim v današnjo šolo.

Brina Skočir, 4 .a

5. RAZRED: PRIPOVED O DOGODKU

GROHARJEVA DOMAČIJA

V petek, 21. marca 2014, smo si šolarji ogledali Groharjevo domačijo. Vodial nas je vodič Gašper Kačar. Pred šolo smo sedli v avtobus in se odpeljali proti Sorici. Po poti smo se s sošolci zelo zabavali.

Govorili smo si vice, se smejali, da smo šli učiteljem na živce. Učitelji so nas presedli vsakega na svoj sedež. Jaz mislim, da sem bil najbolj priden, ker me učitelj ni nikoli presedel. Prispeli smo. Hodili smo še petdeset metrov in ugledali Groharjevo domačijo. Pred vrati smo zagledali vodiča Gašperja Kačarja. Bil nas je zelo vesel. Vstopili smo v hišo in se preobuli. Šli smo v jedilnico, kjer smo pojedli malico in napolnili naše trebuščke. Potem smo šli v glasbeno sobo, kjer nam je vodič pokazal ritmična in melodična tolkala. Prav na vsa je znal igrati. Mene je posedel pred metalofon in zaigrali smo v tolkalnem orkestru. Imeli smo nastop. Igrali smo in igrali, mislim, da vsaj dve uri. Ko smo odigrali, smo se povzpeli v slikarski atelje, kjer smo narisali jabolko, vazo in pinjo s tremi sencami. Nato nam je vodič pregledal risbe. Najboljšo je narisala Neja. Jaz sem narisal zelo smešno jabolko. Odšli smo še do muzeja, kjer sem videl: dereze, smučke, stare sanke, razne žage, kot so lokarce in druge. Nazaj iz muzeja smo se povzpeli po strmih stopnicah navzgor, se preobuli, oblekli, nadeli nahrbtnike in šli pogledat še Groharjeve slike. Njegova najbolj znana slika je Sejalec. Primož in Matej sta si kupila še slike, ki jih je narisal vodič Gašper. Poslovili smo se in se spet posedli na avtobus. Odpeljali smo se. V avtobusu smo spet klepetali, si govorili vice in učitelj nas je spet presedal, da smo klepetali še bolj. Čez nekaj časa mi je mama rekla, da sem ravno prav glasen. Zasmel sem se in se smejal do konca poti.

Ta kulturni dan se mi je vtisnil v spomin, ker sem se veliko novega naučil. Upam, da bom doživel še veliko lepega.

V GRADU ERAZMA PREDJAMSKEGA

V ponedeljek, 24. marca 2014, smo odšli na težko pričakovani naravoslovni dan na Notranjsko. Na poti do Nove Gorice smo videli hidroelektrarno Doblar in Solkan. Na Vipavskem so od burje močno nagnjena drevesa. Ko smo prišli v Postojno, smo pomalicali, odšli v Vivarij Proteus in si ogledali Postojnsko jamo.

Po kosilu smo prispeli do Predjamskega gradu. Zgrajen je na visoki sklani steni, pod njim pa je ponikalnica Lokva izoblikovala podzemno jamo. V gradu nam je vodička povedala legendo o Erazmu Predjamskem. Zgodba pa je taka: Erazmu so ubili najboljšega prijatelja. Iz maščevanja Erazem izzove na dvoboj nekega kneza in ga ubije. Cesar ga vrže v ječo in obsodi na smrt. A Erazem podkupi ječarje in pobegne v svoje skalnato skrivališče. Cesar naroči tržaškemu glavarju Gašperju Ravbarju naj Erazma dobi živega ali mrtvega. Ampak Erazem se pridruži kralju Matiji Korvinu, s katerim je cesar v vojni. Cesar pobesni. Ko odkrijejo Erazmov grad, ga začnejo oblegati. Erazem je pa imel skrivni rov, ki je vodil v rodovitno Vipavsko dolino. Ker se je rad posmehoval vojakom, jim je metal hrano skozi okno ali jo pošiljal po služabniku. Po letu obleganja so Erazma s pomočjo zvijače ubili. Podkupili so služabnika, ki jim je prinašal hrano. Povedal jim je tudi za najšibkejšo točko v gradu — stranišče. Ko je izdajalec dal znak, so z vsemi katapulti ustrelili v stranišče in Erazma ubili.

Grad je zelo mogočen. Grad, v katerega pridemo čez dvizni most, vzbuja strah in spoštovanje. V grajskem sodišču so vrata, skozi katera so metali obsojence. Tam sta tudi ječa in mučilnica z nategovalnico in oslom. V viteški sobi, ki je v gotskem slogu, so zavese, za katerimi so listine o lastniku. V temni jedilnici in kuhinji smo videli pri kakšni svetlobi so živeli na gradu. Najtopleje je v spalnici in dnevni sobi, ki sta iz lesa. V orožarni so: hebebarde, ščit, viteški oklep in gorjače. Težko si je bilo predstavljati, kako so vse to nosili. Veselili smo se tudi tega, da je vsak lahko enkrat pozvonil na alarmni zvonec. Tam je

še en del gradu, Jamski grad od katerega so ostale samo še ruševine. Po stenah gradu so grbi družin, ki so bile lastnice gradu. Grad je dobil današnjo podobo v 16. stoletju.

Težko smo odšli iz gradu, saj nas je prevzela zgodba o prebrisanem roparskem vitezu Erazmu. Toda čakalo nas je še Cerkniško jezero in Jezerski hram, nato pa še naporna pot domov.

Tomaž Breška, 5. a

V KRALJESTVU ČLOVEŠKE RIBICE

V ponedeljek, 24. 3. 2014, smo se iz Kobarida peljali mimo Nove Gorice, skozi Vipavsko dolino, v Postojnsko jamo.

Tam smo se najprej odpravili v Vivarij Proteus. Imenujejo ga tudi dvorana novih podpisov. V Vivariju je bilo veliko jamskih živali, med njimi največja, do trideset cm dolga človeška ribica. Največja doslej najdena je merila 42 cm. Človeške ribice so slepe, predvsem pa imajo zelo razvit vonj. So kožnate barve in ne prenesejo sonca. Samice imajo rep raven, samci pa vijugast. Imajo zelo dobro prekrvavljene škrge, zaznajo vsak premik, da se lahko hranijo. Njihova največja posebnost so prsti, spredaj imajo tri, zadaj pa le dva. Človeško ribico nekateri poimenujejo močeril. Črni močeril živi v Beli krajini, je črn, ima oči, za razliko od človeške ribice. Predvsem pa sonce črnemu močerilu ne dela preglavic. Jamski hrošč drobnovratnik ima res zelo droben vrat, zadek pa ima širok, ker tja shranjuje hrano. V rovu lahko vidimo še veliko drobnih školjk in žuželk.

Ko smo končali ogled Vivarija, smo se odpravili v jamo, ki je splet rorov in dvoran, ki skupaj merijo okrog 21 km. Najprej smo se peljali z vlakcem. Z njim smo se peljali skozi Plesno dvorano, kjer je velik lesteneč, peljali smo se tudi mimo najlepše jamske zaves, kar jih je bilo. Ustavili smo se v največji dvorani na Veliki gori. Strop je visok 13 metrov. Ko smo se povzpeli na Veliko goro, smo videli največji kapnik, stalagmit. Po vzponu smo se spustili z gore in odšli čez most. Od tam smo hodili najprej v Belo dvorano, kjer so kapniki čisto beli, zaradi čistega apnenca. Nato se je rov nadaljeval v Rdečo dvorano, kjer je bil apnenec zmešan z železom, tam so najlepše kapniške zaves. Ko smo končno prišli do Špagetne dvorane, smo videli kapnike, ki bodo postali stalagmiti (to so viseči kapniki). Skozi ta kapnik, "špaget", gre voda skozi, kot skozi slamico, ko pa se luknja napolni, se kaplje spustijo po kapniku in tako začne nastajati pravi stalagmit. Ko smo odšli malo naprej, smo ugotovili, da smo se znašli pod mestom, čez katerega smo se sprehodili malo prej. Kmalu za tem

smo bili v umetnem rovu, ki so ga izkopali zaradi lažjega prehoda. V rovu smo zaprli luči, da smo videli, kako je brez osvetljave. V resnici nismo videli nič. Ko je bilo končno spet svetlo, smo odkorakali do najnižjega prehodnega dela jame. Tam je stal zelo majhen kapniški steber. O njem legenda pravi, da ko se bo ta kapnik porušil, se bo z njim porušila cela Postojnska jama. Od tam smo odšli do Koncertne dvorane. Tam smo zakričali na ves glas, da smo slišali šestsekundni odmev. Že nas je čakal vlakec. Ko smo se posedli, nas je odpeljal mimo vseh lepot jame, a ustavili smo se drugje. Znašli smo se pred reko Pivko, ki je kopala nov rov. Ta reka je skopala tudi ta rov, po katerem smo ves čas hodili. Vlakec se je odpeljal, mi pa smo bili presrečni, da smo imeli možnost oditi v jamo.

Postojnska jama je name naredila močan vtis, ker sem vse to videla prvič.

Angelika Volarič, 5. a

6. RAZRED

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

V ponedeljek, 16. 12. 2013, smo se učenci šestega razreda že ob 6.30 zbrali pred šolo, da bi odšli na petdnevno šolo v naravi na Pohorje. Pričakali smo avtobus, namestili prtljago, smučarsko opremo in se odpeljali do Centra

šolskih in obšolskih dejavnosti Planinka. Razvrstili smo se po sobah in počakali na nadaljnja navodila. Imeli smo sestanek o hišnem redu v CŠOD. Nato smo pojedli kosilo.

Vsak dan od 9h do 13h smo na smučišču smučali. Nato imeli kosilo in popoldanske dejavnosti. Zabavali smo se, igrali badminton, namizni tenis, plezali po plezalnih stenah, hodili na sprehode... Na našem prvem sprehodu je bila tema. Opazovali smo zvezde. Bilo je poučno. Torek je bil precej srhljiv saj nas je izmišljena zgodba o duhovih prestrašila, zato smo imeli sestanek. Po sestanku nas ni bilo več strah. Igrali smo se družabne igre in bolje spoznali kdo, je kdo. Z nami so bivali tudi učenci drugih šol. Učili smo se tudi o pravilih FIS. Zadnji dan pa smo v skupinah, kot smo bili po sobah, odigrali predstavo. Predstavili smo kar smo želeli.

Na Pohorju smo se imeli lepo. Nekateri so pogrešali starše, nekateri so zboleli. A vsi smo bili na koncu zadovoljni in polni dobrih vtisov, ki jih ne bomo nikoli pozabili.

ŠPORTNI DAN NA SMUČARSKEM CENTRU CERKNO

V četrtek, 13. 2. 2014, smo se nekateri učenci 6., 7., 8. in 9. razredov že ob 8.00 zjutraj odpravili na cerkljansko smučišče. Vozili smo se več kot uro. Ko smo prispeli, smo si obuli smučarske čevlje in vpeli smučki ter se razdelili po skupinah. Vsak razred je imel spremljevalko. Nas, 6. razrede sta vodili učiteljica Pjerina Sovdat in knjižničarka Martina Kozorog Kenda. Učiteljica Vesna Uršič je vodila 7. razrede. Učitelj Matjaž Sovdat je vodil 8. razrede, 9. razrede pa je vodila učiteljica Metka Sok Razpet.

Smučali smo po različnih progah. Kmalu je bila ura že deset in smo se odpravili na malico. Po malici smo se spet odpravili smučat. Med smučanjem se je Meti Stergar pripetila nezgoda in je na žalost morala k zdravniku. Ostali smo smučali naprej. Ob pol treh popoldan smo morali končati smučati. Med tem ko smo pospravljali smučarsko opremo v prtljažnik avtobusa nam je učiteljica sporočila da si je Meta zlomila roko. Vso opremo smo pospravili v avtobus in se odpeljali nazaj v šolo. Zvečer smo bili zelo utrujeni!

Kiti Skočir, 6. b

7. RAZRED

KONCERT IN ŽIVALSKI VRT LJUBLJANA

16. 10. 2013 smo se odpeljali v Cankarjev dom v Ljubljani na glasbeni koncert. Koncert je nosil naslov Glasbene reke. Poslušali smo skladbe G. F. Handla: Glasba na vodi, B. Smetane: Vltava in J. Starussa ml.: Na lepi modri Donavi. Dirigiral je korejski dirigent Tae Jung Lee.

Po koncertu smo se sedmi razredi odpravili na obisk živalskega vrta. Vsi smo se ga zelo veselili, zato smo kar zdirjali k najbližjim živalim, ki so bile gosi. Poleg njih so v jezeru plavale še race in ogromen labod. Na klopeh smo pojedli malico ter se nato odpravili pogledat ostale živali. Všeč so nam bili tjulnji, gamsi, kozorogi, divje svinje, mačje pande, gepardi, kače in slonica Ganga. Ko smo ogled končali, nas je sprejela vodička Nina, s katero smo si pobližje ogledali tenreka in kačo. Kačo smo si lahko odeli okoli vratu. Vodička nam je povedala še nekaj več o slonih, žirafah, surikatah, gepardih in mačjih pandah. Z veseljem je tudi odgovarjala na naša vprašanja. Za konec smo se ustavili še v trgovini s spominki, kjer smo lahko kaj kupili, ter se vrnili domov.

Preživeli smo lep dan, poln vtisov. Komaj čakamo naslednje leto, ko bomo spet obiskali Ljubljano.

Dea Manfreda, 7. b

KULTURNA PRIREDITEV NAJ TE POKRIJE PRAZNIČNA MISEL, DOMOVINA MOJA

V torek, 24. 12. 2013, smo si učenci OŠ Simona Gregorčiča Kobarid odšli ogledat predstavo v kino gledališče Kobarid. Nastopali učenke in učenci naše osnovne šole. Za predmetno stopnjo se je prireditev začela ob 9.00 uri, za razredno pa ob 10.00. Program se je začel z slovensko himno, nadaljeval pa z recitiranjem pesmi učencev iz višjih razredov. Zapel nam je tudi otroški pevski zbor pod vodstvom Karmen Ostrožnik. Potem so nam zaigrali učenci glasbene šole Tolmin. Učenci iz 3. razreda so nam predstavili svoje haikuje. Mladinski pevski zbor pod vodstvom Marjetke Rakušček pa nam je zapel božično pesem ob spremljavi bobnov. Na koncu nam je Nejka Volarič zaigrala na violino.

Kristina Ivančič in Jure Sivec, 7. a

8. RAZRED

PREŠEREN JE KUL, PRIREDITEV OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

8. februarja v Sloveniji praznujemo Slovenski kulturni praznik, ko se spominjamo smrti enega naših največjih pesnikov, Franceta Prešerna.

Na naši šoli ta dan posebej praznujemo s proslavo. Vsako leto naj bi prireditev pripravili učenci 8. razredov. To leto smo bili to mi. Najprej smo seveda morali izbrati temo naše predstave in določiti, kaj se bo sploh dogajalo. Med razrednimi urami smo se učenci obeh razredov združili v eni učilnici in načrtovali našo prireditev. Strinjali smo se, da je cilj naše proslave iz Prešerna in 8. februarja narediti nekaj hkrati poučnega in zabavnega ter zanimivega, nekaj v čemer bi uživali tudi mi, mladina. Zato smo se odločili, da bomo zaigrali predstavo Urška, ki jo je napisal Andrej Rozman Roza, ki na bolj moderen način prikaže zgodbo povodnega moža. Izbrali smo si tudi naslov, ki je po naše najbolje nakazal cilj naše prireditve in se je glasil: Prešeren je kul. Ko smo imeli izbrane temo in dodelane vse detalje nam ni preostalo drugega kot vaja. Vadili in brali smo branje in igranje znova in znova, a sem nam ni nikoli povsem posrečilo, 8. februar pa se je vse bolj bližal.

Dokler ga končno nismo dočakali. Vsi osmaki smo bili zbrani v kulturnem domu in ponavljali besedilo znova in znova. Do prihoda občinstva smo imeli le še malo časa in na vrsti je bila generalka. Trema je bila na višku, kar je seveda naredilo svoj učinek, zato smo se motili in prekinjali igro, kar je povzročilo, da nas je še bolj zaskrbelo za potek predstave. Toda časa za vajo ni bilo več, saj se je dvorana že polnila, medtem ko smo mi v zaodrju še hitro pregledovali in ponavljali besedilo.

Na začetku prireditve sta imeli govor podžupanja in ravnateljica, nato pa se je naša predstava čisto zares začela. Čeprav nas je pred

predstavo vse grabila panika smo predstavo opravili odlično. Na koncu igre smo si oddahnili in se priklonili, nato pa smo se sproščeni odpravili v zaodrje. Naša naloga je bila opravljena, cilj pa, če vprašate naju dosežen. Mislim, da nam je uspelo na zabaven način prikazati Prešernovo delo, ki ga poznamo vsi in občinstvo tudi nekajkrat nasmejati. Zdaj lahko to nalogo predamo letošnjim sedmakom in upamo, da se bodo ob načrtovanju te predstave naučili veliko novega o Prešernu in se zabavali tako kot mi.

Jerneja Koren in Vita Hrast, 8. a

MEDOBČINSKO PRVENSTVO V ODBOJKI

Učenke osmih in devetih razredov smo 13. 3. 2014 odšle v Bovec na šolsko tekmovanje v odbojki. V ekipi smo igrale: Lara Kalanj, Nina Koren, Teja Potočnik Fon, Urša Uršič, Lara Matea Ivančič in Hana Cukjati. S seboj smo peljali tudi rezervi, Tašo Kenda in Tinkaro Uršič Fratina. Izpred šole smo se odpeljale skupaj z mentorico Vesno Uršič. V Bovec smo prispele ob 9.00. Naša prva tekma je bila z Bovčankami, ki smo jih premagale 2:0 v nizih. Nato smo imele pavzo, ker so igrale Mostarke proti Tolminkam. Most je zmagal 2:0, igra je bila razburljiva in najbolj smo se ustrašile ravno Mostark. Naslednjo tekmo smo igrale ravno proti Mostu, a niso nas premagale spet je bilo 2:0. Za nas! Bile smo navdušene same nad sabo, saj smo Kobarike po dolгих letih spet zmagale. Zadnja tekma med Tolminkami in nami je bila najbolj težka, saj smo bile že utrujene. Kljub naporu pa smo jih premagale 2 proti 0!

Ta dan je bil za vse nas težak. Dobra volja, naše trdo timsko delo in delo pomagalo k skupni zmagi.

Ne smemo pa pozabiti tudi na naše fante. Izkazali so se in na medobčinskem prvenstvu v odbojki zasedli odlično drugo mesto.

Čisto za konec pa samo omeniva še naš letošnji največji športni uspeh, 4. mesto deklic na ekipnem državnem šolskem tekmovanju v atletiki na katerega je bilo uvrščenih 160 šol.

Lara Kalanj in Urša Uršič, 8. b

NAŠ RAZRED

Smo 9. a. razred osnovne šole. Naša razredničarka Martina Zorč Melinc nas zelo dobro prenaša pri naših pogostih izpadih.

Za smeh v našem razredu poskrbijo predvsem Tomaž, Žan in Žan. Tomaž zelo rad poje, še posebej med poukom. Oba Žana imata nadvse zanimivo modno strast po katerem sta znana po celi šoli. Ona dva sta pač kul osebkna na šoli. Genij v našem razredu je seveda Rok, ki ponavadi odgovori na vprašanje, še preden ostali sploh pomislimo, kaj je učitelj vprašal. Eva je naša umetnica. Riše kjer koli in kadar koli. Pri likovnem vsi sedimo z njo. Vanessa je zvesta fenica 1D, ob njenih izpadih med matematiko se smeje cel razred. Anja se pridružuje Vanessi in skupaj razpravljata o 1D. Vedno zna pomagat in se potegne za druge. Sara je bolj tiha in obvlada geografijo, zato vsi hočemo sedeti z njo pri uri. Evelin je obseda z modo in vedno zna svetovati tudi drugim o tem. Veronika je zelo tiha, tako da kdaj sploh ne vemo, da je v šoli. Je največja oboževalka Bieberja. Meta Medved ima vedno domačo in jo da tudi drugim za prepisat. Brez nje bi vsi imeli že veliko minusov. Meta, hvala. Simona je naša pankerica, a kljub temu bolj tiha. Delala bi vse drugo, samo da ne bi imela fizike. Katja je totalna metalka in sovraži vse kar je v zvezi z 1D. Blažka zelo rada riše in ima nore ideje kako se izogniti spraševanju za cel razred. Nik obožuje avte in motorje, zato pa bo tudi postal mehanik. Patrik je med poukom bolj tiho, a med odmorom se mu utrga, tako kot nam vsem. Katarina vedno zna svetovati drugim in ob njenih izjavah se največkrat vsi smejemo. Ima največje plonke pri ... Meta pa ponavadi zamudi božič in še aprila poje Jingle bells. Predvsem pa rada ponudi pomoč drugim.

Mi smo tisti utrzan razred v katerem ni ne miru ne tišine. Znani smo po tem, da smo nekaj posebnega, da smo nori razred. A smo zaradi tega, ker smo taki, se imamo tako radi in drug brez drugega ne bomo

zdržali. Upamo, da se bomo še velikokrat srečali in se smejali, saj naš dan ne mine brez smeha. MI SMO RAZRED KAKŠNIH NE DALO VEČ! ☺

Katarina Uršič in Meta Stergar, 9. a

NAŠ RAZRED

Smo 9. b letnika 1999. Naš razrednik je Simon Skočir. Je zelo potrpežljiv, saj prenaša vse naše muhe in nas vleče iz težav že od 6. razreda.

V razredu nas je 18. Punce prevladujemo kar za polovico, saj nas je 12, fantov pa 6. Prihajamo iz: Kobarida in iz vasi Ladra, Vrsno, Smast, Trnovo, Podbela, Sedlo, Stanovišče, Sužid, Kred in Svino. Med seboj smo si zelo različni. Naš predsednik je Maik. Izvolili smo ga zaradi najboljših predvolilnih obljub (vsak mesec vrečka bombonov). Svojih obljub se, kot politiki, ne drži ravno najbolje. Je razredni norček saj nas vedno zabava s svojimi izjavami. Erik je naša enciklopedija. Vsak dan nam pove nekaj znanstvenih dejstev iz katerih se marsikdo marsikdaj veliko nauči. Tomaž —Tomac nas velikokrat zabava, kar nekajkrat pa nas je že rešil iz težav. Obožuje narodno-zabavno glasbo. Matjaž je naš košarkar. Košarko obvlada. David pa je naš nogometaš. Tudi on trenira kot nor. Matevž je poseben zato, ker vsi učenci na šoli z učitelji vred poznamo vse njegove modne smernice. Je eden najbolj zakon ljudi na šoli. Lara & Mija sta naši plesalki. Lari je bolj všeč balet Miji pa sodobni ples. Dvojčici Tamara & Nina sta zelo dobri glasbenici. Nina igra kitaro, Tamara pa klavir. Kati je zelo nadarjena umetnica. Zelo veliko riše in lepo je gledati njene zvezke. Nika Sabotič je zelo zagreta poslušalka Bieberja in 1D. Manca obvlada jezike. Zna špansko, francosko, angleško, pa tudi slovensko, seveda. Maja je tiha, a zelo fajn in rada vsem pomaga. Anja je naša zaljubljena punca. Tudi ona rada riše in ustvarja. Nika Šturm je tekačica. V zadnjem času je malce popustila, ker je osredotočena na šolo. Nejka je najaktivnejša na vseh področjih.

Na kratko vsi smo zelo fajn. Skupaj smo popoln razred in nam je žal da septembra ne bomo več skupaj. Vemo, da se nas bo ta šola in učitelji vedno spominjali saj smo PEKLENSKO DOBER RAZRED.

Vsi učenci 9. b razreda.

THIS IS A MONSTER

This is a monster. Its name is Kelly. It's short and thin. It's got a big face. It's got short red hair. It's got a small nose and small ears. It's got big eyes. It's got a small mouth. It's got ~~x~~ green skin and five yellow teeth. It's got six fingers and eight toes.

VERY GOOD!

Lara Flander

Za popestritev jezikovnega pouka so učenci pri obravnavi samostalnika napisali izmišljene zgodbe, ki vsebujejo samo samostalnike, ki se začnejo na črko P. Nastala sta dva zanimiva izdelka.

Peter Podgornik, ki živi v Postojni, je šel v ponedeljek v park. Tam je srečal svojo prijateljico Petro. Skupaj sta šla v pekarno na pico. Na sprehod sta peljala Petrinega psa Pikija. Kar naenkrat se je Pikiju zmešalo. Stekel je do bližnjega potika in se začel potapljati. Petra in Petro je zgrabila panika., saj sta mislila, da bo Piki umrl. Stekla sta k potoku in ga potegnili iz njega. ves je bil premočen. Peljala sta ga na parkirišče in ga tam osušila s papirjem, ki sta ga imela pri sebi. Dala sta mu pašeto, ki jo je zadovoljno pojedel. Odšli so po poti nazaj.

Tinkara Uršič Fratina, 9. a

Živel so pajki in pajkice, ki so bili oblečeni v pajkice in pelerino. Pisana pajkica se je poročila s pajkom in oblekla pajčolan. Na poroki so jedli polnjene paprike, princeske, pico in palačinke. Mimo je prišel pes pitbul in vsi so se prestrašili. Usedli so se na prikolico in pobegnili. Zaleteli so se v palmo blizu prelestne palače in poskakali s prikolice. Prišel je pujs in vse rešil.

Meta Stergar, 9. a

Za popestritev jezikovnega pouka pri obravnavi slogovno zaznamovanih besed, pa so nastali naslednji izdelki, ki vsebujejo različne slogovno zaznamovane besede.

PETEK, 27. 9. 2013

Danes sej je učiteljica slove spomnila, do moram napisati spis. »Ah, brezveze komu se to da,« mi šepne sošolka Eva, ki je sedela z mano v klopi. »Ja, se strinjam,« ji šepnem nazaj ter se ponovno posvetim pouku. Dan v šoli je mineval počasi in nikakor nisem mogla odmisлити domače iz slove. Le kaj bom pisala, sem se spraševala, ko sem sedela za mizo v svoji sobi. Čas je mineval in jaz sem bila še zmeraj brez idej. Na koncu sem obupala in odšla na komp ter totalno pozabila na domačo. Kar naenkrat mi zazvoni telefon in mi sporoča, da sem dobila SMS od Eve: »A si že naredla domačo za slovo?? :D« in takrat me zadene »Šit, domača!« zavpijem. S težkim srcem se zopet spravim pisat in takrat sem dobila idejo »Itak, zakaj si tega že prej nisem domislila?« in se pričnem smejati. Pravzaprav je potek mojega celotnega dne popolna ideja za spis.

Vanessa Rakušček, 9. a

KUL SNEGULJČICA

Je živela Sneguljčica k jo je njena majka vrgla iz bajte, zato je šla živeti k sedmim palčkom in se je počutila ful kul ker je bla edina šjora me sedmimi tipi. Ko so šli palčki delat v rudnik, je prišla do nje čarovnica in ji je ponujala jabolko. Sneguljčica si je mislila yolo in ga je pojedla. Pa je bilo res yolo, saj je Sneguljčica zaradi zastrupljenega jabolka takoj umrla. Nekega dne je prišel mimo ne ful hot princ na belem konju. Sneguljčica se mu je zdela ful kjut in jo je kušnu. In ona je takoj oživela. Vsem se je zdelo ful hudo, ker spet živi. Čez nekaj časa se je poročila s tistim hot tipom. Vsi so bili hepi.

Lara Matea Ivančič, 9. b

V šestem razredu pa smo pri slovenščini že na začetku šolskega leta pisali čisto prave pravljice.

PRINCESA

Nekoč je v velikem gradu živela princesa. V gradu je živela čisto sama. Grad je bil na velikem travniku, daleč stran od gozda. V bližnjem gozdu pa so živeli tudi trije razbojniki, ki so se jih vsi bali.

Nekega dne so razbojniki sklenili, da gredo v grad nagnat princeso, češ da bi oni živeli v gradu in ne ona. In res, še naslednji dan so se odpravili proti gradu. Ko pa so prišli do njega, so najprej pogledali, če je princesa doma. Bila je. Pritihotapili so se skozi okno ter prestrašili princeso, tako, da je morala zbežati daleč stran do gozda. Tam opazi drevo, ki jo nagovori: "Vidim, da iščeš nov dom." Princesa je prikimala. "Poglej," reče drevo "tam je koča, v njej živi oče in trije sinovi. V družini so bolj revni, ampak vseeno si izberi enega, ki bi ga imela za moža. Ko se bosta nato skupaj odpravila poiskat nov dom, pojdita do tvojega gradu, pojdita v njega in roparjem pokažita ta listek, ki ti ga bom dalo. Razbojniki se bodo spremenili v prečudovite otroke. No, zdaj pa pojdí, samo še listek vzemi."

Princesa je drevo ubogala in takoj zatem stekla do koče, kjer si je izbrala najmlajšega sina. Še enkrat mu je razložila celoten načrt in hitro sta se odpravila proti gradu. Roparjem sta pokazala listek in res so se spremenili v enega sina in dve hčeri. Mlada družina je živela srečno, dokler niso umrli.

Maša Gorenšček, 6. a

DEKLICA IN ČAROBNO BODALO

Nekoč se je za desetimi vodami, za devetimi gorami pripetilo nekaj zelo nenavadnega. V vasi blizu reke je živela prelepa deklica. Vsi so jo klicali Bella. Vsi so jo imeli radi, razen hudobna čarovnica, ki ji je zavidala njeno lepoto.

Deklica se je nekega dne sprehajala po gozdu in mimogrede opazila čarovničino hišo. Hotela si jo je ogledati od blizu. Še preden je stopila čez prag, se je deklica spremenila v volkodlaka. Čarovnica je namreč vedela, da bo deklica opazila hišo in se ji približala. Nastavila je past za deklico. Uboga deklica se ni smela vrniti domov, saj bi jo takoj ustrelili. Okoli vasi se je namreč potepal volk. Menili so, da je volkodlak, saj se je prikazal samo ponoči. Deklica si je iskala prenočišče. Ob potoku je zaslišala kričeč glasek. Po tiho se je priplazila do grma, pogledala od blizu in zagledala žabo, ki je vpila na pomoč. Pristopila je in ji pomagala. Žaba je odskakljala in ji od daleč govorila, da na dnu medvedovega brloga obstaja zlato bodalo. Bodalo, ki ji bo pomagalo preprečiti urok čarovnice. Bella je odšla do medveda upajoč, da ji bo pomagal. Medved, ki je bil dobrega srca, ji je podaril bodalo in ji naročil, naj gre do čarovničine hiše. Potrka naj na vrata in jo prosi odpuščanja. Čarovnici naj nato odreže čop črnih las in tako bo izničila urok. Deklica je storila tako, kot ji je naročil medved. Odrezala je plamen črnih las z glave čarovnice. Čarovnica se je spremenila v volka, ki je zbežal iz čarovničine hiše. Deklica pa se je spet spremenila v lepotico Bello. Volk se je približal vasi in lovec je sprožil puško. Volk je padel na tla in grozovito zaječal. Truplo se je spreminjalo in postajalo vse bolj podobno čarovnici.

Deklica je veselo odhitela domov. Prišla je v vas ravno, ko se je zbiralo ogromno ljudi. Pripravili so gostijo in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

V osmem razredu pa nam je Prešernov Povodni mož popolnoma zlezal pod kožo. Izkazalo se je, da nekateri celo prijateljujejo z njegovo Urško.

URŠKA TELEFONIRA IZ PODVODNEGA KRALJESTVA

Nekega lepega jutra me je iz spanca zbudil telefon. Kar ni nehal zvoniti, zato sem vstala iz postelje in se oglasila. Klicatelj je začel govoriti, niti predstavil se ni. Po glasu sem spoznala svojo bivšo sošolko Urško. Nisem vedela, ali sanjam ali res kliče ona. Vsi so govorili, da je kar na lepem izginila. Nihče in vedel, kam je šla. Tako sem bila zatopljena v svoje misli, da nisem poslušala, kaj mi govori. Ko je končala s pripovedovanjem, sem jo vprašala, če je res ona pri telefonu. Pritrdila mi je. Potem me je vprašala, kakšno se mi zdi njeno življenje. Začudila sem se in jo prosila, naj mi še enkrat vse pove, vendar bolj počasi. Še enkrat mi je s potrpežljivim glasom hitela pripovedovati, kaj se je zgodilo.

Začela je nekako takole: "Se spomniš, ko smo se v šoli učili o Povodnem možu?" Hitro sem ji pritrdila. Potem je nadaljevala: "Šla sem na mestni trg v Ljubljani, na eno najboljših zabav. Ko sem plesala, je k meni pristopil fant, star okoli dvajset let, ves v črnem. Mislila sem, da se pač tako oblači, a sem se motila. Začela sva plesati. Tako noro sva plesala, da nisem videla ničesar več okoli sebe, na kar se mi je čez nekaj časa zazdelo nekaj čudno. Okoli naju je bila voda, midva pa sva še vedno plesala. Kar naenkrat se mi je stemnilo pred očmi. Ko sem se naslednjič zbudila, sem ležala v prelepi postelji. Pogledala sem skozi okno in zagledala vodo in ribe, ki so plavale okoli. Rezek glas za mano je dejal, da sem v Podvodnem kraljestvu. Sunkoviti sem se obrnila in za seboj zagledala fanta, s katerim sem plesala. Vprašala sem ga, kdo je. Nekaj časa je bil tiho, potem pa mi je odgovoril, da je Povodni mož. Kriknila sem. Povodni mož pa se je obrnil in me pustil samo s svojimi mislimi. Zavedala sem se, da pesem Franceta Prešerna ni le izmišljena. Takoj zatem sem prišla do spoznanja, da bom morala ostati v Podvodnem

kraljestvu za zmeraj. Takoj sem šla poiskati Povodnega moža. Prosila sem ga, naj me spusti nazaj na Zemljo. On pa je samo molčal. Ker mi ni nič odgovoril, sem se vdala v usodo. Potem mi je dejal, da gre vsakih 214 let na mestni trg po svojo nevesto, ki se mora nujno imenovati Urška. Ob teh besedah sem spoznala, da nas je France Prešeren s svojo pesmijo hotel opozoriti na Povodnega moža. Zdaj sem pri njemu že tretje leto in sem se ga kar navadila. Imam polno lepih oblek in hrana je odlična. No, če povem po pravici, živim kot bogatašinja. Vendar še zmeraj pogrešam svet in prijatelje. No, kako se ti zdi?"

Ko je končala, nisem mogla verjeti svojim ušesom. Edino, kar sem lahko spravila iz sebe, je bilo: "Uau!". Potem mi je še obljubila, da me bo še poklicala, in zveza je bila prekinjena.

Tega dogodka si še zdaj ne morem razložiti in Urške še zdaj niso našli. Skrivnost izginule Urške je bila zaupana le meni.

Ana Kurinčič, 8. b

Kaja Sokol, 4.r Smast

URŠKA TELEFONIRA IZ PODVODNEGA KRALJESTVA

Bilo je sončno ponedeljkovo jutro, dan po plesu, ki se je odvijal na Starem trgu. V normalnih okoliščinah bi po Ljubljani pohajkovala s svojo prijateljico Urško, a včeraj jo je Povodni mož odpeljal in kdo ve, kje je zdaj.

Kar naenkrat mi zazvoni telefon. Ta mi skoraj pade iz rok, ko pogledam ime klicatelja. Urška kliče! Oglasim se in najprej ne slišim ničesar razen šumenja. »Halo? Je kdo tam?« vprašam, a nobenega odgovora. Že mislim prekiniti, ko se zasliši Urškin glas. Urška se mi začne opravičevati zaradi šumenja in pove, da imajo v podvodnem kraljestvu zelo slabe telefonske zveze. Vprašam jo, kaj meni o Povodnem možu in kakšen se ji zdi. Z navdušenjem mi začne pripovedovati o vseh lepih stvareh, ki ji jih je podaril, in da je zelo prijazen ter lep. Še posebno, ko nima na sebi svojega ogrinjala in klobuka. »Oh, ti ne veš, kako je tukaj lepo! Za zmeraj bom ostala pod vodo. Njegova starša sta tako razumevajoča in prijazna. Z mano delajo kot s kraljico!« je vzdihovala v telefon.

Nekaj časa sva se še pogovarjali, potem pa sva se poslovili in krenila sem naprej proti Tromostovju.

Ana Koren, 8. a

URŠKA IZ PODVODNEGA KRALJESTVA TELEFONIRA DOMOV

Bil je deževen dan, ko sem sedela na okenski polici in gledala slike sebe in svoje najboljše prijateljice Urške. Zelo sem jo pogrešala, saj je pred tednom, na plesu izginila s soplesalcem v valove Ljubljane.

Ravno ko sem razmišljala, da sem izgubila najboljšo prijateljico, mi je začel zvoniti telefon. Hitro sem skočila z okenske police in stekla do telefona, ki je glasno zvonil. Ne da bi pogledala, kdo kliče, sem se javila. Zdelo se mi je, da na drugi strani slišim glas Urške. Sprva sem mislila, da se to dogaja le zato, ker sem mislila nanjo, ampak res je bila Urška.

Zelo sem bila vesela, da me je poklicala. Povedala mi je, kako lepo ji je na dnu Ljubljane, kjer živi s Povodnim možem. Spraševal sem jo vse mogoče: Kaj dela?, Kako je živeti pod vodo?, Ali pride nazaj? Na vsako vprašanje mi je na dolgo in na široko odgovorila, zdelo se mi je zelo zabavno, da moja najboljša prijateljica živi v podvodnem dvorcu in da se ta nahaja v Ljubljani, a zdelo se mi je tudi malce neresnično. Ob pogovoru z Urško sem pozabila na misli, da je neresnično, in se popolnoma prepustila pogovoru z njo. Skoraj vse popoldne sem ležala na kavču in se pogovarjala z Urško. Preden je morala oditi, ker jo je klical Povodni mož, sem jo vprašala, če se bo še kdaj vrnila k nam v Ljubljano. Le zanikala je in prekinila.

Po pogovoru sem na povodec pripela psičko in se kljub močnemu dežju sprehodila do kraja, kjer je pred tednom izginila Urška. Zelo bi bila vesela, če bi se vrnila, a ker sem njena prijateljica, jo moram podpirati pri odločitvi tudi, če meni ni najljubša.

Prav vsak učenec, tudi tisti, ki mi je nesel največ las, je v moje življenje prinesel kakšen lep nepozaben trenutek.

Učitelj Ciril Makovec na naši šoli zaključuje z delom razrednega učitelja in odhaja za ravnatelja na Osnovno šolo Most na Soči. Vsa leta, od prve številke dalje je oblikoval tudi šolski časopis.

1. Nam lahko poveste, kakšno je bilo otroštvo v Prlekiji, kjer ste odrasli? Se je zelo razlikovalo od otroštva v današnjih časih? Se vam je kaj posebej vtisnilo v spomin?

Naša družinska hiša stoji na polju, zato sem z bratom, sestrami in prijatelji veliko časa preživel v naravi. Tako kot smo rasli, tako se je širil naš igralni prostor. Do konca osnovne šole smo tako skozi igro osvojili prav vse močvirnate predele Murskih mrtvic, okoliške griče, ter do podrobnosti raziskali, koliko časa se ob ognju sušijo hlače, ko se med drsanjem na gramozni jami okopaš, kako hitro je treba plavati, da preplavaš reko Muro in te ne odnese na Hrvaško ... Skratka počeli smo vsemogoče in vse, kar se pač na vasi početi da.

Najbrž imate ob tem pripovedovanju občutek, da smo odrasli v prejšnjem stoletju (in to upravičeno), saj je v teh nekaj letih naša znanstvena fantastika postala vaša realnost. Vi pa si v vašem novodobnem otroštvu, polnem multimedijskih naprav in priprav, med katerimi težko najdete nevirtualnega sogovornika, težko predstavljate, kako diši po pomladi in kaj je prijetnega v jesenskem vetru.

Kaj se mi je posebej vtisnilo v spomin? Ena stvar pa res. Že kot otroku mi je bilo najlepše opazovati naravo, prav posebej "neskončno" žitno polje v vetru. Če mi le čas dopušča grem še danes z družino domov na obisk, ko se žito oklasi in je še zelene barve, da si ogledam ta prizor. To me tako pomirja, da bi lahko sedel in ga gledal ure in ure. Najlepsi prizori mojega otroštva.

2. Kje ste obiskovali osnovno šolo? Se mogoče še spomnite kateri predmet vam je bil najljubši, kateri pa vam je povzročal največ težav?

Obiskoval sem Osnovno šolo Razkrižje, v šoli pa sta mi bila vsa leta najljubša matematika in računalništvo, za katerega bi lahko rekli, da je za širšo domačo uporabo, bilo takrat še v povojih. Nikakor pa mi ni šla v uho nemščina, ki smo jo imeli kot prvi tuji jezik.

3. Kaj ste kot osnovnošolec radi počeli v prostem času?

Doma smo imeli manjšo kmetijo, na kateri smo vzrejali piščance, tako da nam dela že kot otrokom nikoli ni zmanjkalo. Kljub našim obveznostim pa smo zmeraj našli čas za igro. Ker smo živeli na vasi, drugega, kot prostora okrog hiše in v naravi nismo potrebovali. Pri teh igrah smo bili zelo izvirni in domiselni. Kot otrok sem se rad igral, da sem arhitekt in sem gradil konstrukcije iz pač razpoložljivih materialov. Že od nekdaj pa me je najbolj vleklo k vodi. H gramoznim jamam, Murskim mrtvicam, v močvirnate dele gozda in k deroči Muri. Najverjetneje tudi zato, ker nam je mama prepovedala igrati se tam brez odraslega spremstva. Takrat se mi ni zdelo tam nič nevarnega, če pa me vprašate danes, tudi jaz svojih otrok samih ne bi pustil tja. Te dele smo tako lahko raziskali pozneje, ko smo zrasli in se zavedli nevarnosti vode.

4. Kdaj ste se odločili, da želite postati učitelj in kakšni so bili razlogi zato?

Ne vem, ali bi lahko v svojih spominih našel pravi vzrok in čas, kdaj točno sem se odločil za učiteljski poklic. Vsekakor pa je odločitev povezana z ljudmi (predvsem z učitelji in vzgojitelji), ki sem jih spoznal skozi osnovno in srednjo šolo. Imel sem namreč to srečo, da jih je bilo kar nekaj zelo dobrih in bi zanje lahko rekel, da so bili tudi "ljudje z veliko začetnico". Znali so se nam približati, nam dokazali, da zmoremo, če hočemo in nam tudi pokazali, kako. To vedenje se mi

je zdelo tako pomembno, da sem ga hotel predati naprej in najverjetneje sem ugotovil, da to kot učitelj najlažje storim.

Moram pa povedati, da smo tudi v družini nagnjeni k temu poklicu. Mama je namreč želela postati učiteljica, a ker v njeni družini to ni bilo mogoče, je to željo najverjetneje nevede spodbujala pri nas. Lahko bi rekel, da ji je uspelo, saj nas je vseh 5 (brat in tri sestre) pristalo v pedagoškem poklicu.

5. Ali ste bili pred poučevanjem na naši šoli zaposleni še kje?

Ne, delovno mesto na OŠ Simona Gregorčiča Kobarid, je bilo moje prvo delovno mesto.

6. Poleg poučevanja ste vodili tudi razne krožke in se ukvarjali z različnimi dejavnostmi. Nam lahko kaj več poveste o tem?

Skozi leta se je teh stvari nabralo kar nekaj. To sem v pravi meri ugotovil šele letos, ko pospravljam in urejam svoj digitalni arhiv. V prvih letih sem svojo obveznost dopolnjeval z raznimi interesnimi dejavnostmi, ki pa so bile vezane predvsem na razred ali oddelek PB. Ko pa se je šola usmerila v digitalizacijo svojih aplikacij in posodobitev prireditvev, ki so postale podprte z multimedijskimi vsebinami, pa sem bil skorajda vsepovsod zraven. Pri prireditvah ali drugih šolskih dogodkih, ki sem jih v zadnjih desetih letih naštel čez 150, kot tehnik za ozvočenje in projekcije, pri časopisu in brošurah pa kot oblikovalec ter nekdo, ki vse spravi v digitalno obliko in pripravi za objavo na spletu. Najverjetneje ni slišati veliko, so pa nekatere stvari zahtevale kar precej časa in mi vzele veliko noči. No, kakorkoli že, na koncu se je zmeraj dobro izteklo in vedno sem se lotil stvari z veseljem in dal vse od sebe. To pa je zame tudi najpomembnejše.

7. Izvoljeni ste bili za ravnatelja na Mostu na Soči. Zakaj vas veseli prav poklic ravnatelja? Česa se veselite ob novi zaposlitvi?

Veselim se predvsem spremembe. Imam občutek, da sem na področju poučevanja dosegel svoj osebni maksimalni razvoj in ker sem človek, ki stremlji k nenehni rasti, sem se odločil podati na novo pot in tudi na tak način deliti svoje izkušnje z drugimi. Ta pot pa mi bo vsekakor prinesla nove skrbi in sive lase (ali mi odnesla še kakšnega), moje misli pa so predvsem usmerjene k pozitivnim stvarim, ki jih vsaka sprememba prinaša in nas tako ne pusti "zaspati na osvojenih lovorikah."

8. Ob novi zaposlitvi, ki prinaša veliko odgovornosti boste imeli verjetno manj časa za družino. Kaj o tem pravijo vaši najbližji?

Odločiti se za kandidaturo za ravnateljsko mesto ni bilo najenostavnejše, pri vsem tem me podpira in mi tesno stoji ob strani moja žena. Upam, da se zaradi novih nalog in obveznosti naš družinski ritem ne bo zelo spremenil, če pa se bo, bo to vsekakor povezano s pozitivno spremembo. Po drugi strani pa ste otroci na tem področju dosti bolj prilagodljivi in velikokrat spremembe lažje in enostavneje sprejemate kot mi odrasli. Moji fantje so sedaj zelo ponosni na to, da bo njihov tata ravnatelj, moja naloga pri tem pa je, da upravičim njihov ponos in pri tem na njih ne pozabim.

9. Teče vaše trinajsto in zadnje leto poučevanja na naši osnovni šoli. Prepričana sem, da se vam je v tem času zgodilo veliko nepozabnih trenutkov. Ali lahko z nami delite tiste, ki so se vam najbolj vtisnili v spomin?

Čeravno na prvi pogled ni bilo videti, je zame vsak učenec, ki je "šel skozi moje roke" ostal nepozaben. Prav vsak, tudi tisti, ki mi je nesel največ las, je v moje življenje prinesel kakšen lep nepozaben trenutek. Težko bi sedaj iz množice teh spominov izbrskal nekaj trenutkov, da vam jih natrosim.

V vlogi učitelja sem si vedno prizadeval vas otroke naučiti, da se boste znali postaviti zase, prevzeli odgovornost, se odločili za tisto, kar je pomembno in to tudi naredili, torej, si želeli uspeti in se tudi potrudili za svoj uspeh. Ko sem videl, da je vse to moje prizadevanje obrodilo sadove pri vas in ste znali v konkretnih situacijah udejanjiti moja prizadevanja in skozi ta dejanja osebnostno zrasli, so to zame preprosto ostali nepozabni trenutki. Upam, da tudi za koga izmed vas.

Hvala, da ste si vzeli čas in odgovorili na najina vprašanja. Želiva vam veliko uspehov ob novi zaposlitvi.

Jerneja Koren in Vita Hrast, 8. a

Primož Kurinčič, 5. b

KOLOFON ali zapis osnovnih podatkov o časopisu
--

Šolski časopis učencev Osnovne šole Simona Gregorčiča Kobarid

Prispevke lahko pošljete na: knjiznica@os-kobarid.si

Avtor izdelka na naslovni strani: Matjaž Rakušček, 4. d

Mentorica: Martina Kozorog Kenda

Uredniški odbor: učenke in učenci novinarskega krožka

Oblikovanje in prelom: Ciril Makovec

Fotografije: arhiv Osnovne šole Simona Gregorčiča Kobarid

Fotografije keramike: mentorica Petra Škrjanc

Izdala OŠ Simona Gregorčiča Kobarid

Gregorčičeva ulica 18a, 5222 Kobarid

marec, 2014